

ningsbeløbet m. v. er fordelt, ikke vil kunne rejses mod rederens øvrige formue, medmindre han har handlet svigagtigt; der opstilles ikke i gældende kapitel 10 regler om, hvornår begrænsningsbeløbet tidligst kan udbetales.

Efter udvalgets opfattelse er 1976-konventionen lige så lidt som 1969-konventionen til hinder for, at der udarbejdes regler om en faktisk præklusion ved siden af de almindelige forældelsesfrister; ganske vist kunne artiklerne V, stk. 7, samt 12; stk. 4, i henholdsvis 1969- og 1976-konventionen, hvorefter fondsopretteren ved fondens udlodning kan kræve et beløb sat til side til dækning af krav, som han på et senere tidspunkt kan blive forpligtet til at betale, isoleret set læses som om den, der har oprettet fonden, vil være selvstændigt retligt forpligtet over for en eller flere fordringshavere ved siden af fonden (efter fondens fordeling); heroverfor står, at det efter 1976-konventionens artikel 14 er op til de enkelte kontraherende stater at fastsætte de processuelle regler omkring fondens fordeling, hvorfor udvalget finder det berettiget at strukturere fondsproceduren således, at krav, der ikke anmeldes, inden fondens fordeling tages op til dom i første instans, betragtes som faktisk forældede (prækluderede).

Hjemlen til at foreskrive en sådan faktisk præklusion fremgik tydeligere af 1957-konventionens artikel 5, stk. 5, hvori det udtrykkeligt er anført, at procedurespørgsmål vedrørende bl. a. de tidsfrister, inden hvilke »begrænsningssøgsmål« skal være anlagt eller fremmet, afgøres i overensstemmelse med den nationale lovgivning.

Som nævnt ovenfor har udvalget ikke ønsket at knytte denne faktiske præklusion sammen med indkaldelsen, jfr. gældende § 271, stk. 2, men foreslår, at præklusionen i lighed med gældende § 240 først indtræder, når fonden er ved at være klar til udlodning. Udvalget har også her lagt vægt på at tilpasse reguleringen til konkurslovens regler, hvorefter der skal tages hensyn til krav, der anmeldes, inden regnskabet stadfæstelse, jfr. konkurslovens § 134, stk. 2. Herved undgås det, at det efteranmeldte krav, på grund af ringe overskridelse af en i indkaldelsen fastsat frist, blev betragtet som prækluderet i en situation, hvor de øvrige krav ikke nåede op på begrænsningsbeløbet, således at et over-

skydende beløb kunne tilbagebetales til den, der har oprettet fonden; et sådant resultat ville være særlig grelt i lyset af, at retssager omkring fordelingen af en begrænsningsfond under tiden vil kunne strække sig over mere end 2 år.

Opmærksomheden henledes i denne forbindelse på, at der ikke efter udkastet vil være mulighed for at rette krav mod fondsopretteren for et krav, der er prækluderet, uanset om han måtte være bekendt med kravets eksistens, inden udlodningen fandt sted, jfr. bemærkningerne ovenfor.

I de tilfælde, hvor retten måtte komme til den afgørelse, at der ikke er begrænsningsret for kravet på grund af fondsopretterens grove fejl, vil en for sen anmeldelse af en fordring ikke medføre fordringens bortfald efter reglerne i kapitel 15, men fordringen kan naturligvis være forældet efter sølovens § 291. Den sene anmeldelse kan imidlertid få den virkning, at fordringshaveren ikke får del i den sikkerhedsstillelse, som fonden repræsenterer, jfr. § 363, stk. 2, men må søge sit fulde krav inddrevet i fondsopretterens øvrige midler.

#### Til § 358

Efter udkastets § 358 kan begrænsningsfonden frigives efter anmeldelsesfristens udløb, når samtlige anmeldte kreditorer samt fondsopretteren giver samtykke hertil. Bestemmelsens formål er at give fondens interessenter mulighed for at ophæve fonden, når det ikke kan anses for nødvendigt at føre fondsproceduren igennem, enten fordi det har vist sig muligt at nå frem til en forhandlingsløsning uden rettens mellemkomst, eller fordi det efter en nærmere undersøgelse af skadernes omfang viser sig, at summen af krav i anledning af skaden ikke vil overstige begrænsningsbeløbene efter udkastets § 238, henholdsvis gældende § 270. Bestemmelsen har derimod ikke den store betydning i forhold til fordringshaverne, idet disse i medfør af udkastets § 362 har mulighed for at få en foreløbig udbetaling, hvorfor det for dem ikke vil betyde den store ulempe, at selve den endelige fondsudlodning trækker i langdrag på grund af tvister omkring enkelte fordringer; det er indres herved, at også procesrenten vil være sikret i medfør af udkastets § 353, stk. 2. Indirekte har bestemmelsen dog